ב"ה כ"ה ניסן י' יום לעומר תשנ"ה יום ו' לצדק ר' שמני

בסוגיא דסנהדרין דאין אדם משים עצמו רשע. ואמרינן דפלגינן דבורא
דהאומר פלוני רבעני לרצוני דמהימן על פלוני ולא על
עצמו שיהיה הנרבע. ולא אמרינן הודאת בעל דין כמאה עדים דמי.
ומוסבר כיון שאדם יכול לעשות תשובה. כיון שתשובה
הוא דעיקר מחשבתו הרעה נהפכת לשגגה. כמו שאמרים
זדונותיו נעשו שגגות. אבל אין אדם זה יודע הברור שפלוני רבעני
לרצוני" אם הוא צדיק יכול לעשות תשובה כמו שאמרים
בקדושין המקדש על מנת שאני צדיק גמור אף על פי שהוא רשע
מקודשת, כיון שהוא יכול לעשות תשובה. אבל מדויק הלשון
אין אדם משים עצמו רשע וכו' הוא בהוה רשע כיון שכבר חטא,
אבל כיון שיכול לעשות תשובה ולעקור מחשבת הזדון - שהיא הנעשית המעשה
חטא - ולהפך המעשה לשגגה ואם הוא מעיד עכשיו שהוא רשע.
כלומר שעדיין עומד על מחשבתו הזדונית אבל הוא עושה
עכשיו עצמו לרשע ואז ניחא הלשון "משים עצמו רשע" ולא קתני
אין אדם מעיד שהוא רשע והסבר. "התשובה כיון שזה שרבה
היא הרוב תשרו שיהיה לעולם קיים נתן לבני אדם את התשובה,
ועל ידי התשובה האדם הוא למעלה מן הזמן ואף שהוא חטא
בהעבר וכבר עשה המעשה מה שהמעשה מעשה היה החטא רק
מחשבתו הזדון המעשה. וגדולת תשובה שמחשבתו הזדונית היא
למעלה מן הזמן. ואף אחר המעשה יכול להפך מחשבתו הזדונית
הגמר עונו ומחשבת ונעשית המעשה שהיא מביאתו לשגגה,
אין לדעת הגדת עדות על פלוני "בפלוני רבעני לרצוני"
עדיין הגדת עדות שלו במקומו עומדת ויש לפלוני דין מיתה.
ולא אמרינן כמו שלעצמו אינו נאמן שיהיה המעשה הזדון
כמו כן אינו נאמן על חברו. שיתכן כיון שאין ביד
לעשות שחברו יתחרט על מזיד הזדונית.
וכן נמי בנאמרת אשה נטמאתי איני נאמנת ומותרת
לבעלה כיון שאין אדם משים עצמה רשע. ואף שהיא אשת
כהן אומרים כמשנה אחרונה בסוף נדרים שמא עיניה
נתנה באחר ואינה נאמנת. והוא שאף האונס
אסורה לכהן. והסבר דבית דין חיישינן שקמאת לא
נאנסה והמעשה מוחלט לא נעשית ומה שהיא אומרת שנאנסה
זו היא אני "הוא גופו עקר ואומרת כיון שהיא רצאת

לבוא מתמת הדעת. אלא הגיע עדות שלה באמת שלה
אחרון ית חיים שאלתי אותו אנדרס מיק שיחה רשם, ואנוחת
לצון ועל כה אמרו שאלתי אותו אלו נאלסון, - כה מעלה לדון
האדם.. שהיו אומרת טמאו אלו נאלסון, ועל כן נקרא שמו
בלי בית דין בהוצאה אחרונה על ידו מקבלים שמו שלה.
וזו היא שום יהודה על ידה שאלתי ולקחו בומה
כדה אתה אומר להיות אתנן טמא שנתתי את חזון
הדבר יש בין תורה אחת מותרת שאם לי שלא זמה עלה יהיה
טמאה, אבן נמי כיון אומרת טמאה אלו אלמנה שדברה
לשאלים השונים שיק בדברים היו יכול לדקדק
שום דבר הקום ושלה. והתלמיד שאין דבר מ
תורה יש שנינו שם ועל תשלה נג פודם שאין בא
שום הוספת דברים כיוצא על זו המעלה שאת-אלמנה. כלומר
לא מקבלים הגדת עדות שלה בעניין לקלקלה. ואם לא מקבלים
הגדת עדות שלה בעניין לקלקלה לא יכלים לקבל
היהודה עצמה בעניין לדאגה שיהיה אסורה לו.
כיוון שאין אסור כלה היא על הגשה אלא מפני האיש כמו
ן'באמה אי אומר יבמות ג' עדים. עיין שלות נפש
היהודה הדעתן מוכיח משום שם לא ותכיר
אלא כלה שאין מקבלים הגדת עדות שבעניין באופן העניין
לדאגה, היה אלו אתן על אחות כי שקלים הלכות
אסורי מיה פרק יב הדין היהן יוסף בהן שנשתלש
על כמן שקדלה הכהן תי אחרי שאין כאן בעניין יהודה
על הכלות כמה שעניין לקדלה ואמרתם אם במה שעניין
לדאגה כאן שאי אפשר לקבלם בדורו, שאומרים לו אבל הוא
אסורה בעל אם על זשה שתת אינה לדאגה-אם היו את
כהן אשתו נאנסה, ואפשר ואכלו קדלה אחרת מזנה
את אלמנה לאונה נאמנת שהרי קיים לומר בלשון אחרת היתה
אשתו שאנסו אחרים אלא אומרת שהיתה אשתו ואנסו
אחרים ואחר כך באו עדים ואמרו שנאנסה ואחר כך
אומרת שהיתה אשתו ואנסו אחרים אלא אומרת שהיתה
אשתו ואחר כך באו עדים ואמרו שנאנסה ואחר כך

מבני שהתכוונו עשו כיוה מלאכה על שבת כיון
שנתכוין את המעשה ואין דין הדבר אסור.
שכן יכולה לאסור על שבת וכתבו דין הגלה בבן
כוו אסורה את הרוכב שם, כיוצא מפני שהוא
יהיה אסור תמיד מלינה מלינים ומפני שאי יוו
נשמה מיד אחר מעשה העלה ומטעם זה כל שאין
מתכוין בה דומים שאין הנשארת הזשה
ואפילו בה דומים בהתלה כל שאין מקלקלין יבדה שהיו
מתכוין. אבל בשאת העלה בשבת חייבין שאוו
שעשה דינה השאר. ואוולינן את אסורה הראשונה
ונתיה דתיכה דאסורה. לכהנים אחרים.
ברה לפי שאת הנזיר שאוור שם ניתנה
שאתה לשבוה שהיה לקיים מצות הקב"ה וכן אמרה
נשמרת אבל בשאת לא הוי כן, לפי שהיה שיהיו
נזירים לעולם דבר שאין מאחרים לו לאסור עשה
על העלה כיון שיש בהותה שמחים
היכר מן המצוות ואין דין אסור כלל
היכר אחר בין חלם באחרים.
והרי מנחת אי מוכן אחרים כיון דאי הדבר מוכח אחה
יכ כאן רואים לדבר שהיו בשאת טמאה, כאן
הנחה אסורה מעשה כיון שאין נזה לא מהני אחר כך אחרים.
כיון שעשה מעשה כן אין נשאר. נשנולכת לקיים דין
ונוזרת זירה לעשות אחרים בעלה
או אומרת לעלה ובזו הלק להיות בו לעשות.
אי אמרת דבר דבר אחר יש בעלן מעשי רבים
מעשה ראשונה ואחר עשתו יש הענו רבים
לדבר ואחר אחרת בשאת לא כן אין היו
עשלה את כל המעשה הלה
נמותמין הכל הכל בחוקת בשעת הזו מספרת
הבאת ולא עשה קנוה לבאת מתחת העלה רק
מפני דהכלל הורע הדור ומשנין אחרים עשה עינה
עשה דינה השאר. ואוולינן את אסורה הראשונה
ונתיה דתיכה דאסורה. לכהנים אחרים.
ברה לפי שאת הנזיר שאוור שם ניתנה
שאתה לשבוה שהיה לקיים מצות הקב"ה וכן אמרה
נשמרת אבל בשאת לא הוי כן, לפי שהיה שיהיו
נזירים לעולם דבר שאין מאחרים לו לאסור עשה
על העלה כיון שיש בהותה שמחים
היכר מן המצוות ואין דין אסור כלל
היכר אחר בין חלם באחרים.
והרי מנחת אי מוכן אחרים כיון דאי הדבר מוכח אחה
יכ כאן רואים לדבר שהיו בשאת טמאה, כאן
הנחה אסורה מעשה כיון שאין נזה לא מהני אחר כך אחרים.
כיון שעשה מעשה כן אין נשאר. נשנולכת לקיים דין
ונוזרת זירה לעשות אחרים בעלה
או אומרת לעלה ובזו הלק להיות בו לעשות.

גאזר לא מאמינים גם לה מפני ~~מפני~~
תקנת הבעל ~~הדבר~~ המשנה אחרונה דנדרים אם כלפי
שמיה גליה דצה אמת. ולכן כשמת הבעל
אומרים דמוקמינן האשה בחזקתה שדברה האמת
והיא נאנסה. כיון דאין כאן עוד תקנת הבעל
אחרי שמת. והיא אסורה על שאר כהנים,
אבל להראבד שטעון דגותרה. אין כאן
ידיעה כלל דבטלה מהמציות ובפרט בשהיא
מודה שכל הידיעה שלה ~~היה~~ בבעלה הראשון
היה מפני שרצה לצאת מתחת ידו. ולא
אחרונן נוקם לה על חזקתה הכשרות דהיא
לא היה עשה דבר מכוער כזה הקניניה,
כיון דכבר בטלו הידיעה מתחת המציות.
וזה שכלפי שמיה גליה דהאמת נאנסה.
אין דבר. דלא בשמים היה (התירה) ואם חכמים
דנו דאין מקבלים הידיעה שנאנסה אם כן
הידיעה נאבדת גבי הבעל ואם כלפי לה
גם כן דאם לא כן תהיה אסורה עליו מדרה
וזה הבטול היא לעולם